

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Ja, bortset fra de gange, hvor nogle partier på forhånd vil tilkendegive – fordi de mener, det er vigtigt – at de på det pågældende område på forhånd vil lave en vedtagelse, som sikrer, at de midler også foreligger i fremtidige år, så man ikke er i tvivl om det fra år til år. Det er lige netop en sådan situation, vi står over for, hvor vi vil sikre, at der ikke er tvivl fra år til år.

Lysholm Christensen (KRF):

Skjern Å er rent fysisk et bredt og lige vandløb, som pløjer sig igennem det vestjyske landskab.

Skjern Å pløjer sig rent bogstaveligt også igennem et andet landskab, nemlig Folketingstidende. Der er adskillige spalter, som beretter først om vedtagelsen om udretning af åen i 1960'erne, og senere tog debatten en drejning på 180 grader og kom til at handle om genopretning og naturrestaurering af området. Debatten har altså bølget frem og tilbage i store sving gennem årene.

Men i efteråret 1989 tog sagen i det mindste for mig at se den rigtige retning imod en fornuftig løsning. Det skete, i og med at den daværende miljøminister, fru Lone Dybkjær, fremsatte et aktstykke den 3. oktober 1989 med en ansøgning om 38 mio. kr. til gennemførelse af første fase, nemlig jordopkøb og jordfordeling.

Der var dengang stor enighed om, at arbejdet skulle udføres i samarbejde med det lokale rådgivende udvalg, hvor repræsentanter for lokale myndigheder og organisationer skulle have sæde, og desuden skulle jordopkøbet ske frivilligt og ikke ved ekspropriation.

Arbejdet med jordopkøb og jordfordeling er nu stort set tilendebragt, og det er forløbet ret smertefrit. Det er meget glædeligt, at man ved besindighed, omtanke og brug af den fornødne tid har løst det meste af opgaven på en god måde.

Miljøministeren fik umiddelbart før jul i 1992 bevilget de sidste penge, som er nødvendige for at færdiggøre første fase. Og endelig skal det rådgivende udvalg afgive indstilling til miljøministeren om projektets videre forløb og afgrænsning. Så langt så godt!

I de seneste år har sagen altså kørt fint efter en snor. For vel ønsker vi nye sninger på

åen, men sagsforløbet skal helst køre efter en ret plan uden knuder.

Derfor må jeg tage afstand fra hr. Henning Nielsen m.fl.'s beslutningsforslag, som for mig at se vil slå knuder på sagsforløbet.

Forslaget foregriber den beslutningsproces, som er vedtaget, og skønt ordet tvangsekspropriation ikke nævnes, lægges der alligevel op til tvang, når den sidste jord skal erhverves. Altså et brud på tilliden til og aftalen om, at jordproblemet kan løses ad frivillighedens vej.

Endelig foregriber forslaget også det rådgivende udvalgs indstilling. Lad dem dog udtale sig først, inden vi begynder at blande os yderligere herfra.

At hr. Henning Nielsen er forslagsstiller, har jeg noteret mig, men at fru Lone Dybkjærs navn også findes i rækken af forslagsstillere, må jeg udtrykke min store forundring over, for aftalen i 1989, hvor fru Lone Dybkjær var miljøminister, gik jo netop kun på første fase. Så derfor er det lidt uforståeligt, at den tidligere miljøminister er medforslagsstiller sammen med resten af Det Radikale Venstres gruppe.

Jeg må også undre mig over, at man her beder om at få nogle penge udløst, som jeg ikke uden videre kan se i finanslovaftalen.

Kristeligt Folkeparti medvirker gerne til en fornuftig genopretning af Skjern Å. Ingen tvivl om det. Vi ser gerne nogle fornuftige sninger på åen igen, men arbejdet skal køre efter den snor, der er vedtaget, og derfor kan jeg ikke støtte de knuder, som beslutningsforslaget her vil slå på sagsforløbet.

Henning Nielsen (S):

Jeg vil da gerne på forslagsstillernes vegne sige tak for om ikke en overvældende tilslutning til forslaget så alligevel nogle gode ord om projektet. Jeg bemærkede, at flere af ordførerne selvfølgelig var klar til at fortsætte med at støtte det projekt, der i 1987 blev vedtaget herinde.

Jeg vil gerne specielt takke fru Marianne Jelved og hr. Gade, for de har i hvert fald gjort mit arbejde nemt her, idet der faktisk er svaret på spørgsmål, der er rejst om, hvorvidt det her greb ind i Skjern Å-udvalgets arbejde. Det gør det selvfølgelig ikke, og ved nærlæsning af vores beslutningsforslag vil enhver også konstatere det.